

om, at man vil forene sig i Samfund. Der er Tale om, at en Mand ønsker at holde et Foredrag, der kan overføres af Alle; der er ikke Tale om at danne Samfund; men om at udtale sig i en Forsamling, hvor Alle og Enhver kunne komme tilstede. Og jeg vil da spørge den ærede Minister: Tror han, at disse Lærdomme — jeg vil bruge lige saa stærke Udtryk om dem som han; thi jeg deler fuldstændig den Anskuelse, at disse Mormonlærdomme ere ødelæggende, fordærvelige og skadelige — tror Ministeren, at disse Lærdomme bedre kunne standfæses af ham ved Politiforbud end der ved, at der holdes Møder, hvor vore Præster, der ere bestilte og lønede af Folkekirken, kunne indfinde sig og ophylse de Forsamlede om, at det er falske Lærdomme, der prædikes? Er det ikke den bedste Udvei, at vore af Folkekirken lønede og bestilte Præster saaledes optræde mod saadanne Lærdomme? (Hør! Hør!) Det gjør en ganske anden Virkning paa Folk, end at man kommer og fortæller dem, at Politiet er bange for dem, der prædike disse Lærdomme, og derfor forbyder dem at holde Møder. Er der Noget, der kan skaffe dem Udbredelse, da er det dette; thi det har viist sig alle Dage, at enhver aandelig Bevægelse fremmes og udbredes ved Politiforbud. Dette har stadig viist sig til alle Tider. Se til, hvad der passerer i den ene og den anden Retning, og se saa, hvorvidt Politiets Indgriben, Politiforbud og Straffe fornaa at standse en saadan Bevægelse; nei, der skal noget ganske Andet til. Lad dem frit komme frem. Lad Mander mødes med Mander, sæt Dplysning mod Dplysning! Dette kan standse Bevægelsen, men sandelig ikke, at Politiet kommer med Politistoffen og banker, og sætter Folk i Vridsløffelille. Dette standser ikke Bevægelsen, det fremkalder den. Den ærede Minister har nu sagt, at selv om han havde kjendt disse Forhold, hvad han ikke gjør, vilde han ikke fra sin Side have foretaget Noget over for sine Politiebedsmænd; de Paagjældende kunde gaa til Domstolene. Ja, jeg har før havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa, hvorledes den ærede Minister en anden Gang paa det Stærkste har bebrejdet os, at vi ikke gik til ham. Men jeg skal dog endnu gjøre opmærksom paa, at vi have her fra Justitsministeriet en Resolution af 1856 — altsaa 7 Aar efter, at Grundloven var given — hvori det vedkjender sig, at Tidspunktet i det Hele ikke egner sig til mere omfattende Forholdsregler imod Mormonerne, men at Forholdsregler imod dem i alt Fald bør indskrænkes til saadanne represive Foranstaltninger mod de Medlemmer af Sækten, der vandre om for at forlynde Læren, der ere hjemlede ved Løsgengeranordningen. Justitsministeriet fandt den Gang, at disse store Foranstaltninger fra Politiets Side ikke ere den Magt, der skal nedslaa disse Lærdomme; men Politiet henvises til Løsgengeranordningen. Den nuværende Justitsminister, se vi, dømmes ganske anderledes. Det er ikke den Minister,

der stod her i 1856, og som saae Sagen paa en ganske anden Maade. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at det Møde, der blev forbudt i Næstkov, søgtes afholdt af en Mand, der bekjender sig til den Sækt, der kalder sig „de sidste Dages Hellige“, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at i vor Årrejsseavis bekjendtgjør denne Sækt stadig, at den holder sin Substjeneste stadig uforstyrret her i Kjøbenhavn. Jeg har her en Bekjendtgjørelse fra den om, at den holder Substjeneste hver Søndag Eftermiddag Kl. 2—4 og 7—9 og hver Onsdag og Fredag Aften Kl. 8½—10 i Frederik den Syvendes Gade paa Nørrebro. Det er en almindelig Bekjendtgjørelse, som staar i det samme Blad og i den samme Række som Bekjendtgjørelserne fra andre Religions-samfund om Tiden for deres Substjeneste. Dette lægger det kjøbenhavnske Politii ingen Hindringer i Veien for; men i Næstkov forbyder Politimesteren, at en Mand, som hører til den samme Sækt, maa holde Foredrag der. Jeg undrer mig over, at den ærede Justitsminister slet ikke kjender til dette Tilfælde; men vi vide jo altsaa nu, at vor nuværende ærede Justitsminister, der for 2 eller 1½ Aar siden fortalte os, at vi ikke skulde fordrifte os til at gaa mellem ham og hans Embedsmænd, men skulde komme til ham, og han skulde vel vide at holde Embedsmændene til deres Pligt, nu henviser os til, at de Vedkommende skulle klage til Domstolene osv. En Mormon, som nu kommer her til Landet — han bor vel ikke her, saa vidt jeg kan tænke mig; jeg har ikke den Gæde at kjende nogen af de Herrer — er fremmed her i Landet og reiser omkring, skulde altsaa nedfætte sig et Par Mars Tid i Storeheddinge — thi efter vor langvarige Procesmaade kan man procedere Aar ud og Aar ind, forinden Sagen bliver endt — for at afsente en Dom for, at han har Lov til at holde et saadant Møde! Nei! Hvor gale de Folk end ere, saa upraktiske ere de dog ikke, at de skulde tro, at denne Anvisning fra Justitsministeren skulde kunne nytte dem det Allersjæreste. Derimod vilde det virke, naar der kom et lille Par Ord fra Justitsministeren til Politimestrene, hvorved han underrettede dem om et Cirkulære af 1856 fra en af hans Forgængere, hvorefter de ikke havde Andet at gjøre end, for saa vidt der er Tale om Løsgænger, da at anvende Løsgængeranordningen. Naar man veed, hvilken udmærket Disciplin der er hos Politimestrene overfor Justitsministeren, kan man være vis paa, at dette vilde virke, men det vil sandelig ikke virke Noget, naar Politimestrene se, at Justitsministeren, deres Chef, deres Herre, ikke vil have Noget dermed at gjøre, naar han siger, at han ikke vil lade Sagen under-søge, selv om de Vedkommende klage, men at de kunne gaa til Domstolene. Jeg veed ikke, at der kunde gjøres Mere, for at Politimestrene skulde blive eneraadige og vilkaarlige, end at de se en saadan Udtalelse fra Justitsministeren; jeg ser ikke